

denne Skoles fulde Virksomhed med den For-
klaring, han gav, er han dog kommen et be-
tydeligt Stykke bort fra det, der staar i
Anmærkningerne, og fra det Standpunkt
han først maatte antages at indtage, og
som ogsaa Kunstnerne maatte antage, skjøndt
jeg ikke kan erkjende, at han fuldt ud har
udtalt sig saaledes, som han burde, i Over-
ensstemmelse med, hvad der er gaaet forud
for denne Sag. Naar den høitærede Mi-
nister udtalte, at han selvselgelig ikke vilde
forhindre de paagjældende Kunstnere i at
oprette en saadan Skole; antager jeg, at
dette følger af sig selv, det vilde jo være
aldeles urimeligt. Dernæst sagde den ærede
Minister i Anledning af den Bemærkning,
jeg gjorde om Forskjellen mellem Ministe-
riets Stilling til den officielle Skole og
dets Stilling til den frie Skole, at man
maatte erindre, at den frie Skole ikke var
nødvendig. Ja, hvis man alene vil afgjøre
dette Spørgsmaal om Nødvendigheden, ester,
om den Skole, Staten har er rummelig nok
til at optage det Anial Elever, som ønskes
underviste, kan man ganske vist sige, at
ingen Kunstskole er nødvendig her udenfor
Akademiet Skole, der nemlig er stor nok
til at undervise alle de Malere, der hidtil ere
komne. Men jeg troede dog, at den høit-
ærede Minister ikke stillede sig paa et saa arith-
metisk Standpunkt. Den meget ærede Mi-
nister vil dog vistnok indrømme, at der er
andre Grunde for Staten til at støtte en
Virksomhed paa det aandelige Omraade end
netop Hensynet til, om Lokalerne ere store
nok; thi der er Hovedopgaven virkelig at
tilvejebringe en sund og frisk og dygtig Ud-
vikling paa dette Omraade, og det er netop
Midlet dertil, vi foreslaa, nemlig Oprettelse
af Skoler, hvori Kunstnerne, følgende deres
individuelle Smag og Retning fuldt ud til-
fredsstilles, uafhængede og ufrænkede af de
særegne Retninger, der gjøre sig gjældende
ved Akademiet, som de maatte mene ikke at
kunne komme frem paa. Derjom man ikke
giver de unge Kunstnere fuld Frihed og fuld
Mulighed til at udvikle sig saaledes som
Enhver efter sin Smag anser for rigtigt,
hindrer man i Virkeligheden Kunstens Ud-
vikling her i Danmark, og det er det, der
skal afgjøre Spørgsmaalet, om det er nød-
vendigt at støtte andre Anstalter end Akade-
miet ved Bevillinger. Jeg tror, at den
høitærede Minister skal blive nødt til at
indrømme — i hvert Tilfælde vil enhver
Ven af Kunsten indrømme det — at For-
holdene herhjemme ere saaledes, at hvis
man virkelig vil fremme Kunsten, da maa man
ogsaa støtte de Nørelser, som ikke have faaet
det officielle Stempel, eller som slet ikke kunne

trives nder dette Stempel. For Resten vil jeg
dog tilstaa, at det er al Værd værd for den
Anstalt, som her er Tale om, den lille
Kunstskole, naar den høitærede Minister
kalder den det lille Akademi, det er meget
smigrende for denne Kunstskole; det tyder
paa, at den i høi Grad maa have tilfreds-
stillet Forbringerne med Hensyn til Kunst-
værker, og den Frygt, den høitærede Mi-
nister nu paa en Gang nævner for, at denne
Skole med sine 4,000 Kr. skulde vælte hele
det gamle kongelige Akademi paa Charlot-
tenborg, der aarlig kræver flere Hundrede
Tusinde Kroner, taler rigtignok ikke til Værd
for det officielle Akademi, men det taler i
høi Grad til Ros for denne lille Skole.
Naar en saa lille Skole af den Art kan faae
en saadan Betydning og komme til at spille
en saa stor Rolle, som Akademiet Bestyrelse til-
lægger den og komme til at indtage en saa-
dan Stilling, som den høitærede Minister
mener, saa burde man hellere overveie, om
man ikke kunde helt affasse Akademiet og
nøies med en Skole til 4,000 Kr., det var
langt fordelagtigere for Statskassen. —
Nu kommer jeg til den juridiske Side
af Sagen, det, jeg kalder det min-
dre væsentlige Spørgsmaal. Dertil
jagde den høitærede Minister, at der var
Noget, man kaldte Kompensation. Den høit-
ærede Minister yttrede, at vi ikke havde holdt,
hvad vi havde lovet, og at han derfor ogsaa
havde været berettiget til heller ikke at holde,
hvad han havde lovet, men deri tager den
høitærede Minister fejl. Han indrømmede
ganske vist, at vi havde givet en Bevilling
til Frigjørelse af Professor Hansens Leilig-
hed, men han sagde, at de øvrige Forudsæt-
ninger for, hvad der skulde ske i Fremtiden,
var naturligvis, at Folkethinget ogsaa gav
de fornødne Midler til Lokalets Istandsæt-
telse og Omdannelse. Der husker den høit-
ærede Minister imidlertid fejl. Der var en
anden Forudsætning derved, nemlig at disse
Lokaler eller andre paa Charlottenborg bleve
indrettede til Brug for den frie Kunstskole.
Det Andragende, som da var fremme fra
Kunstnernes Side, og som er forhandlet i
Finantsudvalget, gif ud paa noget Dobbelt,
ikke blot større Lokaler men navnlig at
Statskassen skulde laane Skolen en Kapital,
for at den kunde skaffe sig en Bygning. Det
var det Bigtigste for Skolen, at den fik større
og bedre Lokaler, end den havde, og at den
fik et Laan, for at den selv kunde bygge, som
den ønskede. Denne anden Del af Andra-
gendet modsatte den høitærede Minister sig,
men han modsatte sig det den Gang i Henshold
til den Betragtning, som han da gjorde
gjældende, nemlig at man meget bedre kunde